

© Editura EIKON

București, Str. Smochinului nr. 8, sector 1,
cod poștal 014606, România

Difuzare / distribuție carte: tel/fax: 021 348 14 74
mobil: 0733 131 145, 0728 084 802
e-mail: difuzare@edituraeikon.ro

Redacția: tel: 021 348 14 74
mobil: 0728 084 802, 0733 131 145
e-mail: contact@edituraeikon.ro
web: www.edituraeikon.ro

Editura Eikon este acreditată de Consiliul Național
al Cercetării Științifice din Învățământul Superior (CNCSIS)

Descrierea CIP este disponibilă la Biblioteca Națională a
României

ISBN: 978-606-711-935-0

Tehnoredactor: Mihăiță Stroe

Editor: Valentin Ajder

NICULINA CONSTANTINESCU

COOPTAT

SAU

Confesiunile Scorpionului Carpatin

ROMAN

E I K O N

București, 2018

Cuprins

Retragerea impusă.....	9
Hățișuri	25
Străpungerea	37
Blazon vernacular.....	49
Camuflarea spiritului vindicativ	75
Cerul era mai aproape.....	115

CAPITOLUL 1

RETRAGEREA IMPUSĂ

Prin față mi se succedau, rapid, imagini: de la verdele pădurilor până la azuriul cerului, trasat de albul siaj al avioanelor. Nu mă deranja că eram singur; singur optasem pentru prezentul meu de-acum; cel din viitor mi se părea atât de îndepărtat, precum a n-a planetă față de Terra.

Respiram fără motiv. Pe vremuri mă durea sufletul greu; acum era imponderabil. Propria carcasă, trupul, nu mai era interesată, de mult timp, de greutatea lui. Râsetele copiilor loveau dur fiecare centimetru al acesteia. Era ciudat că parcă plutea. Îl enerva propria stare a detașării, pe care, altădată, ar fi atribuit-o nesimțirii. Fusesse imunizat: stropii de sânge nu-l mai impresionau, nici capul căzut mereu, ca-ntr-un scenariu bine regizat, pe partea stângă: nimic nu-i mai smulgea nicio umbră de emoție.

Călătorea fără țintă. Și nu era pentru prima dată. Cu gesturi mecanice își deschide telefonul – era opac. Niciun apel pierdut, niciun mesaj. Asta vedea zilnic și nu-și mai amintea de cât timp i se ntâmpla.

De-o lună avea un vis, care, pentru unii, ar fi putut fi luat drept coșmar, pentru el-nu! Erau minutele „onorifice” ale vieții lui: avea în față o coală albă, pe care stăteau înșirate câteva rânduri; partea interesantă era SEMNĂTURA LUI care, de fiecare dată părea și mai mare față de precedenta și parcă-i râdea în față, batjocoritor. Nu și-o mai putea descifra, deși literele erau din ce în ce mai rotunde și mai lătarețe.

Respect pentru oameni și cărți

Semna în fiecare noapte și-n fiecare dimineață se trezea respirând greu, de parcă literele acelea din vis se-nțeleseseră și-l strangulau. De această semnătură, neindividualizată prin nimic, depinseseră trecutul și viitorul său, dar și al altora.

*
* *

Și astăzi se privise rapid în oglinda aburită, după dușul frugal și, tot astăzi, ca-n toate zilele, uitase să deschidă fereastra. Ușa liftului se auzi la fel, iar la 8 fără 5 fix, porni mașina. Renunțase să mai deschidă radioul de la bordul mașinii pentru că, oricum, pentru el, toate știrile erau vechi. Parcă era un circar ambulant dacă priveai recuzita de pe bancheta din spate: un sacou pus pe un umerăș, o cămașă călcată – pe un altul, o trusă medicală ce ascundea obiecte destinate machiajului, apă plată, țigări și alte nimicuri ce-i umpleau orele lungi de așteptare. De multe ori își spusese că ar fi fost mult mai interesant dacă l-ar fi așteptat pe Godot, în locul unor persoane total necunoscute lui, deși pe unele, zilnic le escorta spre aceleași destinații. Astăzi uitase să tragă falsul paravan din mașină și era cât pe ce să deoaleze toate secretele. Rutina își spunea cuvântul; pentru el era adevărata cauză a „îmbătrânirii”. I se părea că e cel mai hidos cuvânt de pe pământ.

Jobul lui nu se-ntindea doar pe 8 ore. Sau, cel puțin până acum, nu fusese așa. Evitase cât putuse „lăsarea la vatră”, dar alții mereu aveau alte criterii, total diferite de ale lui. Uneori, pentru a-și alunga singurătatea, pășea spășit pe aleile cimitirului Ghencea, și vărsa câteva lacrimi pentru toți cei care plecaseră cu mult înainte de 40 de ani. Îi părea rău, într-un fel, că însemnele lui încă nu se aflau pe nicio

cruce. Alteori înjura cu voce tare până când paznicul tăcut se prefăcea că smulge buruienile inexistente de pe morminte. Tihna eternă nu trebuia tulburată nicicum. Pe mulți nici nu-i cunoștea, dar știa că toate visurile lor fuseseră curmate. Uneori cumpăra toate florile de la poarta cimitirului și le pune pe mormintele aparent abandonate, căci toate erau îngrijite cu dragoste și dor, ori cu pensia de urmaș. Alteori doar implora cerul.

Ștergătoarele nu se mai opuneau șuvoaielor de apă și parcă erau mișcate, tot mai lent, de micile torente. Era mai calm decât orice noapte adormită. Nu-și explica de ce. Simțea cum orgoliile tinereții fuseseră înlănțuite de o acalmie bonomă care-l scotea din minți. Seara, toate simțurile se relaxau paralizate. Cândva, o voce cristalină încerca inutil să i le readucă la viață. Acum totul se cufunda în beznă.

EL făcea parte din categoria celor care au refuzat Legiunea de Onoare, completând modest, lista personalităților care au spus „nu”: Nerval, G Coubert, Pierre și Marie Curie, Jean Paul Sartre, A Camus, J Prevert, Bob Dylan... nu și Laura Codruța Kovesi...ea a primit-o solemn, cu lacrimi în ochi.

Nu suporta să vadă lacrimi, deși el, involuntar, lacrima sau cel puțin așa numea el umezirea excesivă a ochilor – dureri inundate.

În holul apartamentului său generos, erau boluri peste tot: pe etajere, în loc de glastre, în bucătărie, în biblioteca generos de aerisită, sub armele de colecție, în dressing. Citise cândva că golul are propriul folos; la început fusese neîncredător, dar, cu timpul, când cardurile aurii i-au umplut portofelul, a început să-și nuanțeze neîncrederea în Lao Tze. Fusese convins încă din secolul trecut că forma '(

aici golul) poate genera fondul.

Golul rutinei zilnice nu-l mai părăsea nici când era singur cuc; nu-și mai punea nicio întrebare vitală, nu mai aștepta nici un apel aparent indispensabil, deci, nu mai era stresat. Asta aparent, căci stresul nu-l părăsea nici măcar în somn. În multe dimineți se-ntreba dacă se află în Kosovo sau în Kandahar, dacă vede Arghandabul după atacul din 2010 sau respiră încă pe malurile kosovite ale Ibarului. E greu să-ți rețrăiești trecutul, mai ales când nu-l poți schimba și asta, din păcate, se-ntâmpla mereu.

Era inutil să adune câte „nașteri” și câte „învieri” a pierdut, sărbătorile tuturor românilor, dar cert e că el le parcursese pe toate. Fusesse fortunat sau binecuvântat? Scăpase întreg de fiecare dată sau cineva îl „extrăsese” din mijlocul pericolelor? Nici doctoratul său și nici absolvirea Consiliului Suprem de Apărare nu-i dădeau dreptul să emita judecăți ireversibile.

Știa că orice plăcere, ca și bunătatea, costă. Nu uita niciodată asta, dar de fiecare dată plătea; plătea că avusese încredere în femei, plătea că-și iubea prea mult fiul, plătea că făcuse mai tot timpul ceea ce vruse, plătea că încă era în viață. Toate aceste plăți nu le simțise ca pe o povară, pentru că niciodată nu pusese banul pe primul loc, deși îi asigurase nu un trai decent ori îndestulat, ci unul de nabab, de răsfățat al sorții...dar prețul...acum nu mai conta. Smulsese totul de la viață, pentru că și ea îi sleise puterile. Fusesse un troc onest, dar troc!

Când era să-și piardă prima dată viața în Bucegi, când toată forța sa se adunase doar în trei degete de la mâna stângă și-ntr-o rădăcină firavă de brad, jurase să devină un om bun, să nu mai privească niciodată prăpăstiile vieții de

undeva de sus. Mai târziu, colegii lui i-au râs în nas, când el, din prea multă bunătate, scăpase ocazia de-a petrece o noapte sau mai multe, cine știe?...cu o superbă blondă.

Nu-i plăcuse niciodată ideea de jurnal, darămite unul de campanie, de front, de actant principal într-un „teatru” deschis. În ciuda absenței propriului jurnal, memoria îi era cel mai fidel confesor și, uneori, îl trezea dincolo de miezul nopții pentru a-i mai adăuga câte ceva în ungherul conștiinței și așa destul de încărcate. O încărcase el sau alții? Ce predomina: bucuria puțină și subțiată de trecerea timpului ori tristețea apăsătoare și nesfârșită ca ploaia tomnatică de trei zile și trei nopți?

Niciodată nu fusese omul incertitudinilor, dar acum, mai mult ca oricând, acestea jucau o horă în jurul lui și parcă cereau ceva...nici el nu știa dacă era vorba de încă un sacrificiu sau de ultimul.

*
* *

Ascuns după imense dune, auzea doar fâlțâitul câte unei păsări afgane, precum LĂCARUL cu cioc lung, despre care s-a crezut că e pe cale de dispariție: mai mult, această pasăre, în ultimii 150 de ani, a fost văzută doar de trei ori. Atât de norocos să fi fost, încât i-ar fi putut râde în față oricărui ornitolog?

Poate că și el era un lăcar pentru că îi plăcea muzica și călătorise mai mult ca mulți. Lăcarul trăiește în stufărișul lacurilor, ca și el, e o pasăre cântătoare și călătoare. Fusesse nevoit „să cânte” pentru alții, în locul altora sau pentru a-și salva propria piele. De călătorit, ajunsese aproape în fiecare continent, dar niciodată ca turist. Uneori îmbrăcase

Respect pentru oameni și cărți

haine verzi, alteori-brune cu alb, precum penajul lăcarilor, alteori-brune-închis și în locul ciocului lung, avea arme tot mai minuscule și mai sofisticate care nu fuseseră niciodată expuse privirii curioșilor.

A fi întreg după câteva decenii de agonie era distincția supremă pe care puțini războinici adevărați o primesc. Ce-și mai putea dori? La ce i-ar mai fi bună seva tinereții, dacă ar irosi-o în același mod?! Ce-ar mai putea face cu banii, în afara faptului de-a fericii pe alții?! Nici nu-l mai interesa dacă foștii camarazi, de altfel, puțini rămași în viață, gâdesc la fel cu el.

Era un scorpion de culoarea nisipului, cu mai mulți nervi humerali și, credea el, cu un triplu număr de nervi rușinoși. Niciodată, nimic nu-i fusese de-ajuns: nici oamenii, nici războiul, nici măcar o singură viață!

A doua șansă la viață o primise pe neașteptate, la un banal antrenament, când, ori din neatenție, ori dintr-un paradox, era să frângă propria coloană vertebrală. Fusese cât pe ce!

Dar a doua lui viață se resetase rapid, își re-ceruse propriile drepturi. Credea că are atâtea vieți, câte picioare au scorpionii-respectiv 8! Le consumase pe toate 7, dar... mai avea una singură, iar telsonul său încă nu era gol. Dacă majoritatea scorpionilor au de la 3 la 6 perechi de ochi, el credea că are 8 perechi și chiar își demonstrase asta în situațiile cele mai nebănuite. Se dovedise a fi un „Hadrurus arizonensis”, depășise demult 30 de ani, dar rămăsese mereu un „Euscorpius carpathicus”, mereu un patriot și nu doar când se afla în S-E-ul țării.

El nu trebuise să se camufleze pentru că era camuflat tot timpul și asta fără niciun efort. Nu suporta lumina directă

a soarelui, niciodată nu privea direct în ochii celuiilalt, doar dacă dorea să-l învâluie dintr-o privire. Uneori purta cozorocul tras adânc pe frunte, alteori-ochelari cu lentile heliometate. Nimeni n-ar fi bănuir că e un mercenar veritabil, deși ura de moarte acest cuvânt, așa cum una din cunoștințele lui ura de moarte clădirea guvernului; nimeni nu i-ar fi acordat credite în alb, nimeni nu l-ar fi gratulat cu apelativul „spy”.

*
* *

Coloana oficială curgea lent pe Splaiul Unirii; polițiști cu gesturi mecanice dirijau sau opreau coloanele de mașini care, ca-n toate ceasurile de vârf, mergeau bezmetice, în pofida oricăror avertizări; treceau întâi primele mașini negre-„capcanele” pentru posibili atentatori, care nu prea își trădaseră prezența în ultimele 2-3 decenii. Un plictis, o rutină, un formalism fără margini puneau stăpânire încet, dar sigur, pe tot ce respira. Nu se știe cum, dar o minge de polo se rostogoli în fața celei de-a treia mașini de camuflaj. Rezultatul!? O deraiere ușoară a pus în alertă toate serviciile, aflate „la pândă”. Toți nervii s-au întins la maximum, doar pentru că un puști de vreo 9-10 ani a lovit mai tare o minge...Parcă am revăzut un tablou al pictorului contemporan Banksy: o coloană oficială escorta o mașină super-blindată, dar transporta o...mare gogoasă! La modul propriu!

În fața apropiaților, scorpionul perpetuu recunoștea deschis că nu-i stimează deloc pe cei pe care-i escortează. Câte diferențe: să-ți aperi viața în detrimentul altor vieți și să-i protejezi pe alții, fără ca aceștia să merite...

Ca în multe alte dimineți, trebuia să escorteze un om politic din Palatul Victoria, spre Parlament. Nimic mai

simplu. Făcusem asta în ultimii doi-trei ani, de luni până joi. Conștient fiind că nu se putea întâmpla nimic, totuși, ceva ca o emoție se cuibărise de ceva vreme în ventriculul stâng. Uneori o ignoram mental, alteori o simțeam acut, iar altă dată, fusese cât pe ce să-mi provoace un preinfarct. Persoana așteptată trebuia să traverseze și să ajungă la mașină; din grabă sau din neatenție, politicianul traversase, evident, printr-un loc nepermis, fără să se asigure. Urmarea a fost neplăcută: un taxi l-a șters, împingându-l spre mașina mea. Și-a luxat brațul drept, a scăpat geanta cu documente, iar eu, cel care trebuia să vegheze atent, am întocmit muuulte rapoarte pentru a explica de ce a fost posibil un astfel de incident, că de-asta sunt plătit, „ca să veghez”. Cum să explic neatenția politicianului, când EU trebuia să fiu atent, în locul lui! Sunt cunoscute, din mass – media, imaginile de la vizita unui președinte american, când doi ofițeri din serviciile de pază au făcut schimb de pumni chiar în apropierea președintelui care a intervenit personal prin limbajul articulat, evident, pentru a aplană conflictul. Câte ore de antrenament sunt necesare, câtă diplomatie, dar, mai ales, câtă prezență de spirit, căci intuiția masculină, de ne-numărate ori, este deficitară!

După o zi de muncă, nimic nu era mai atractiv decât napeaua...nu televizorul, nu telefonul. Era singura prietenă fidelă. Cât despre așa-zisele prietene, avusese destule; unele îl părăsiseră, altele îl trădaseră instinctiv, altele îl „turnaseră”, încât i-a luat luni bune ca să se redreseze, iar majoritatea îi tocaseră sume importante. Derulând toate imaginile apuse, el era principalul vinovat pentru că nu-l interesase, cu adevărat, niciuna; nu-i pășase dacă e tras pe sfoară sau nu. Cu o singură excepție! Dar cum mereu nu e momentul sau e

prea târziu pentru a fi fericit, o lăsase să-i alunece printre degete fără niciun efort din partea lui spre a para ireparabilul. Poate că rămăsese una din „frumoasele străine”, întâlnite de M Cărtărescu, ori, mai degrabă, o poveste complicat de simplă, pe care viața ți-o servește când te aștepți mai puțin, ori, ca în majoritatea cazurilor, când nu te aștepți deloc.

Poveștile înghițite cu greu și încă nedigerate nu pot fi nici spuse, dar nici scrise. Mereu simțea un ghem dureros în stomac. Alteori își concentra toate forțele și-l transforma într-un nod înțepenit în gât. Uneori devenea o înțepătură în inimă, iar, de curând – un vid cenușiu în suflet. Lăcrima în sine, apoi înghițea tot amarul lacrimilor neplânse și... începea o nouă zi, trăgând puternic, în piept, aerul rece al tuturor dimineților!

Viața e frumoasă pentru că este. Restul formează detalii, parafrazându-l pe Albert Einstein. Aceasta era ultima lui deviză.

Îi făcea bine lunecarea mașinii pe asfalt, mersul silențios al cauciucurilor „Goodyear” pentru că semănau cu el-deși avea ani buni, uneori credea că erau buni de aruncat; tot mai spera ca un licean veritabil, că timpul nu va fi nemilos cu el, că-l va sfida, apoi îl va mângâia pe umăr ca să-l ierte...În unele weekenduri își părăsea vila și pleca: spre munte, primăvara și toamna, spre mare – vara. Iarna, fie era în Austria, fie în Elveția, fiind aproape dependent de lina lunecare a schiurilor. Alunecaseră și luni bune, în care se bucurase, ca un copil înghețat, de căldura din vilă. Mereu vila...se abătea asupra lui ca o ghilotină. Erau variațiuni pe aceeași temă – cum să-ți camuflezi, viclean, singurătatea vorace. Anii scurși nu aveau nimic de zis; lor le făcea bine monotonia. Lui, sufletului, nu!

Se afla în acea ipostază care în latină sună complicat: IMPOSED AD RECEPTUM ANGUSTIAS. Era mai bine așa: să nu înțeleagă prea multă lume. Nici lui nu-i venea să creadă că trăiește așa ceva. Încă nu simțea povara anilor, dar etapa în care se afla îl pleoștise cu totul. Parcă se-mpotmolise, parcă malurile mlaștinii se-ndepărtau de el, iar el, el s-afunda; și asta pentru că nu-i păsa, ori pentru că n-avea pentru cine să se mai salveze. El salvase „pre mulți”, salvase chiar și moartea sa de la o cădere liberă în prăpastie, și se pare că, deocamdată, îi fusese recunoscătoare. Nici sieși nu dorea să pună întrebarea: „Oare pentru cât timp?”

Respira greu uneori. Nu știa care-i cauza și tot amâna să viziteze medicul. Intuia că-l va certa, că-i va recomanda un maldăr de analize, că-i va impune restricții; exact ceea ce ura cu toată ființa lui – cineva să-i spună ce are voie, dar, mai ales, ce nu are voie să facă. Pentru scurt timp, încercase să impună minime reguli propriului fiu care fusese, cândva, un adolescent rebel; a fost nevoit să renunțe – fiul era mai îndărătnic decât cel mai încăpățânat catâr. Așa este și în prezent și e convins că nu se va schimba vreodată. Dar e fiul lui! Mai știe că timpul e cel mai bun profesor și are încredere în tactul lui pedagogic – fiecare lună, fiecare an scurs oferă noi și noi lecții de viață.

S-a zbatut cât a putut, mai asiduu ca peștele pe uscat, ca fiul să-i urmeze cariera; dar s-a descalificat singur, încă de la început; berbec fiind, a ripostat când, unde și cui nu trebuia. Evidențele nu mai pot fi schimbate. Rare sunt personalitățile ai căror copii să se ridice la înălțimea părinților. În cazul lui, fiul fusese un regres total. Nu-i plăcuse școala. Fusese atras doar de mașini, petreceri și de mușchii obținuți în urma unor lungi și repetate antrenamente la sala de forță.

Chiar el îl încurajase să facă sport; cât mai mult sport. Face bine la sănătate, recanalizează energiile etc.

Fiul său, un dar al Domnului, îl făcuse de nenumărate ori să roșească, să-și țină iubita lui șapcă de piele neagră în mână, tot răsucind-o, neștiind ce să facă mai departe: să ceară scuze dirigintei fiului, numeroaselor profesoare, ori să discute bărbătește cu directorul, de fiecare dată, al altui liceu. Aproape că făcuse liceul ca gășca pe treptele mereu necunoscute, ale altei școli. De facultate, nu putea fi vorba. A vrut să forțeze nota, dar fiul său niciodată nu purtase ochelari de tociar. În schimb, plăcându-i să bată și să se bată cu alții, după ceva cursuri, a reușit să-l introducă în SPP, chiar pe ușa folosită de aproape toți angajații MI, care și-au adus soțiile, fiii, ficele, frații, nașii, finii, dar nu și pe verișorii foarte îndepărtați. Cred că în niciun alt minister, nu poți creiona complet arborele genealogic al oricărui angajat ca aici. La ei totul e posibil. E permisibil, chiar cu regulamentul pe masă. Dar să nu vorbim de ura de clasă. În loc să ofere siguranță cetățenilor, asigură ura bilaterală: unii îi urăsc pentru că au multe avantaje, din păcate doar materiale, iar ei urăsc plebea „că are libertăți”, la care ei nici măcar nu au timp să se gândească.

A trecut și prin moda facultăților particulare extrem de rapid, indiferent dacă erau de scurtă ori de lungă durată. Însăși prima lui soție, posibil să fie unica legitimă, s-a chinuit să termine Dreptul, deși n-a profesat niciodată. Și el l-a absolvit, chiar mai repede ca ea, dar niciodată n-a dus dorul aerului din tribunale. Ceva îl reținea; atunci încă nu intuia ce. A mers de câteva ori pe-acolo însă doar pentru a interveni ca unicul său fiu să scape basma curată. Asta ținea de fibra de-a fi tată salvator cu normă întreagă. Odată